

300 rokov

20. novembra si farnosť Ilava pripomenula 300 rokov od okamihu, kedy bola do novopostaveného ilavského kostola, ktorého základný kameň bol položený 24. júla 1701 a výstavba ukončená v roku 1722, prenesená najsvätejšia Sviatosť Oltárna. Túto významnú udalosť si veriaci uctili v dňoch 16., 17. a 18. novembra sviatočným programom, ktorého súčasťou bola slávnostná svätá omša, ktorej hlavným celebrantom bol Mons. Mgr. Anton Galus, koncerty zboru pútnického miesta Skalka: ORA ET CANTA, Zmiešaného speváckeho zboru Ilavčan, pozvaných hudobníkov a sólistov ako i výstava výtvarných diel z medzinárodného sympózia: ORA ET ARS inštalovaná v krypte kostola.

Práve kostol je miestom, kde sa kresťania zhromažďujú k sláveniu Eucharistie, teda k pripomenutiu si ústrednej udalosti, Kristovej vykupiteľskej obety, tak ako ich k tomu vyzval on sám pri Poslednej večeri, deň pred svojou smrťou: „ ... toto robte na moju pamiatku ... “.

Svätý arský farár Ján Mária Vianney zvykol poučać svojich farníkov, aby sa naučili modliť a ochotne zotrvať pred svätostánkom na návšteve u eucharistického Ježiša. „Netreba hovoriť veľa, ak sa chceme dobre modliť," vysvetľoval im farár, „vieme, že Ježiš je tam, vo svätostánku: otvorme mu svoje srdce, potešme sa jeho prítomnosťou. To je najlepšia modlitba." A povzbudzoval ich: „Príďte na sväté prijímanie, priatelia moji, príďte k Ježišovi. Príďte žiť z neho, aby ste mohli žiť s ním... Je pravda, že nie ste hodní, ale potrebujete to!" „Ak by sa všetky dobré diela spojili, nevyvážili by obeť omše, lebo sú to ľudské diela, zatiaľ čo svätá omša je Božím dielom", hovorieval svätý farár.

Pápež Ján Pavol II. nazýva slávenie Eucharistie „nebom na zemi“, nakoľko „liturgia, ktorú slávime na zemi, je tajomnou účasťou na nebeskej liturgii“. Keď ideme do nášho kostola na slávenie Eucharistie, ideme skutočne do neba. Keď slávime Eucharistiю, nový Jeruzalem zostupuje z neba - a Boh a jeho anjeli nás pozdvihujú do Božieho života. Kráľ pokoja, stále vládne na mieste, kde sa chlieb a víno obetujú Bohu ako vdakovzdávanie, v Eucharistii. Nebeské kráľovstvo sa dotýka zeme, keď slávime Eucharistiю.

„Svätú omšu som mal možnosť slúžiť v kaplnkách pri horských chodníkoch, na brehoch jazier a pobreží mora; celebraval som ju na oltároch vybudovaných na štadiónoch, na námestiach miest... Tento rozmanitý scenár mojich eucharistických slávení mi pomáha silno zakúšať jeho univerzálny, ba povedal by som až kozmický charakter. Áno, kozmický! Pretože Eucharistia, aj keď sa slávi na malom oltári dedinského kostola, sa v istom zmysle vždy slávi na oltári sveta. Eucharistia spája nebo so zemou. Zahŕňa a preniká celé stvorenstvo“, zdôrazňuje svätý Ján Pavol II.

Benedikt XVI. nás pozýva, aby sme znovu našli chuť sýtiť sa Božím slovom, verne odovzdávaným Cirkvou, a chlebom života - darmi ponúkanými na posilnenie všetkým tým, ktorí sú jeho učeníkmi. Eucharistia je vrcholom, ku ktorému smeruje činnosť Cirkvi a zároveň je prameňom, z ktorého prúdi všetka jej sila. Ľudia môžu prichádzať do kostola pred svätostánok, aby pred Božou tvárou v Ježišovej prítomnosti rozmýšľali nad sebou, nad realitou svojho života, svojej práce, svojich medziľudských vzťahov i nad svojim vzťahom k Bohu. Tam majú možnosť riešiť svoje ťažkosti a problémy, ktoré prináša každodenný život.